

gældende som NATO's politik, er man i færd med at forvandle NATO fra en forsvarsalliance til et totalitært missionselskab. Det er det ene.

Det andet er med hensyn til Kosovokrigen. Der tales om folkemord. Forholdet er jo, at der ikke var tale om noget folkemord. Det viser sig nu, at der næsten ingen grave var at finde, og de, der var, var man i høj grad i tvivl om, hvem kom fra.

Forholdet er jo, at Kosovokrigen blev startet af det NATO, der i Rambouilletklæringerne påtvang Serbien en situation, som de ikke kunne leve med. Så det er også i den historiske redegørelse forkert.

Principielt er det afsporende at dyrke udenrigspolitik som næstekærlighed, og reelt historisk er det heller ikke en korrekt fremstilling af situationen.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nu tror jeg, hr. Søren Krarup må tale for sig selv. Hr. Søren Krarup vil altså ikke handle politisk ud fra næstekærlighedssynspunkter. Det vil jeg gerne, og det vil NATO også gerne.

Det er da klart, at der også er næstekærlighed i udenrigspolitikken. Der er ikke kun selvkærlighed. Man ser selvfølgelig på sine egne interesser og sikrer sit eget samfund, det er den første opgave, men den næste opgave er også at sørge for, hvis man har mulighed for det, at mennesker ikke slås ihjel, som man kan forhindre bliver slået ihjel. Det var det, der skete i Kosovo.

Så kan man diskutere, hvor mange der skal til for at lave et folkemord. Det er sådan en lidt diabolisk måde at regne det ud på: Er det 10.000 lig, eller er det 100.000 lig, eller er det 1 million lig? Der er jo ikke nogen, der er i tvivl om, at det var det, der var i gang. Så kan hr. Søren Krarup med bogen i hånd formentlig diskutere antallet, men der var da ikke nogen, der var i tvivl om, hvad der var i gang, og derfor var det vores pligt – næstekærlige pligt – at gå ind og sige: Det må standses. Man kan ikke gøre det.

Der er jo også almindelig kritik af, at man ikke gik ind i Rwanda/Burundi, hvor der blev slået 1 million mennesker ihjel på 1 uge, og hvor man netop kritiserer verden for ikke at have grebet ind, fordi det skete i Afrika. Man ser ikke med kønne tanker på, hvad der foregik dernede.

Så vi har altså i kraft af vores forpligtelse i verden en forpligtelse til også at beskytte folk mod fuldstændig urimelige mordforsøg. Det er en almindelig civil pligt, som gælder i det mo-

derne samfund. Udenrigspolitik er at sikre sit eget samfund. Men det er dernæst også at sørge for, at vi lever i en civiliseret verden, hvor det kan lade sig gøre.

Historisk mener jeg nu heller ikke, jeg har uret. Vi har Kosovo, som jeg bruger som eksempel, men det havde da også været lettere for amerikanerne at blive væk fra Europa både i Første og Anden Verdenskrig.

Tag f.eks. Hitchcocks film »Udenrigskorrespondenten«, jeg tror, den kom i 1939, før den 9. april 1940, hvor korrespondenten har en flammende tirade til sidst, hvor han siger: »Bliv dog væk fra dette vanvittige Europa«. Hvis man var blevet væk fra dette vanvittige Europa, var vanviddet forblevet i Europa.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi er langt væk fra beslutningsforslaget, men det er ikke nogen uinteressant diskussion.

Det er først hr. Jesper Langballe for en kort bemærkning og derefter hr. Søren Krarup. Så får udenrigsministeren lejlighed til at svare, og så tror jeg, vi vil sætte – undskyld, jeg skal ikke blande mig i diskussionen – et nådigt punktum for denne diskussion.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg synes, at denne her diskussion virkelig er med til at perspektivere det spørgsmål, som vi behandler i dag. Jeg kan ikke lade være med til det, udenrigsministeren siger nu, at sige, at når man drager på idealistisk korstog, fordi man skal indføre næstekærlighed med hæere og krudt og kugler, så sker der faktisk også det, at man meget let kommer til at optræde som »en tyr i en glasbutik«.

Det var den fremragende diplomat og udenrigspolitiker Churchill, der engang sagde om en højt estimeret, idealistisk amerikansk udenrigspolitiker: »Han er den eneste tyr, jeg kender, der selv bærer rundt på sin glasbutik.«

Det var jo i virkeligheden det, NATO gjorde i Kosovokrigen, hvor NATO ikke forhindrede en humanitær katastrofe, men fremkaldte den. Det var faktisk på grund af NATO-bombningerne, at fordrivelsen af kosovoalbenerne skete, og så talte man for at retfærdiggøre krigen om alle de massegrave, man skulle finde.

Kl. 19.45

Hr. udenrigsminister: Der var ikke 10.000, der var ikke 100.000, der var overhovedet ingen. Man har ingen fundet. Man har fundet masser i